

Article by S.E. Werners, "Complicaties bij een grensgeschil", in *Nederlands Juristen Blad* (Netherlands Lawyers Journal), vol. 43 (1968), No.9, pp. 224-225.

Original in Dutch. Translation provided by Guyana.

Complications of a Border Dispute

One of the questions over which the Surinamese and Guyanese Governments have been at variance for years is the delimitation of the continental shelf between the two countries. As the issue involves problems that lie in the international sphere, according to Article 3, paragraph 1 b, of the Charter the Kingdom of the Netherlands is obliged to take action in this matter. A legal approach of this question could raise some two complications that are interesting enough for consideration here.

The Surinamese argument is that the border between the territorial sea and the continental shelf with Guyana is a line running ten degrees of true north in extension of the western border of the Corentyne River. Guyana, however, has always invoked the principle of equidistance as laid down in the Geneva Convention on the Continental Shelf concluded in Geneva on 29 April 1958. It was determined at that conference that the delimitation of the continental shelf for adjacent or opposite coastal States should be laid down by means of an agreement between these States, but that if no agreement existed and there were no special circumstances justifying any other border the latter should be determined by applying the equidistance line drawn from the nearest points of the baselines from which the width of the territorial seas of the States concerned is measured (*Trb.*[Treaty Series] 1959, no. 126).

It is well known that the Netherlands, *in casu* the Kingdom of the Netherlands, has for many years based its claims against neighbouring countries to the continental shelf of the North Sea on the same principle as Guyana. True, negotiation with the Federal Republic of Germany led in 1964 to the conclusion of the treaty between the two countries, but Article 2 of that treaty expressly lies down that its provisions do not influence the question of the course of national boundaries in the Ems estuary. Both contracting parties reserved their legal standpoints in this respect. Similarly, subsequent negotiations between the two countries did not lead to any settlement, and in the communiqué issued by the International Court of Justice No. 67/1 of 21 February 1967 it was stated that the Court had been asked to give a decision on this legal dispute.

There is no doubt that the Kingdom of the Netherlands will put forward strong arguments to try to convince the Court that it is in the right. In all probability it can be assumed that the Kingdom, in its Counter-Memorial of 20 February 1968, will defend the equidistance principle in favour of the Netherlands with forceful arguments. The Federal Republic of Germany, if it has not already done so, will

certainly not omit to invoke special circumstances, which the Convention recognises as exceptional grounds. If, during the evaluation of these divergent legal standpoints by the International Court of Justice, Surinam or for this matter the Kingdom of the Netherlands, too, were to ask the Court for a decision – a step which would be welcome – then a collision of the interests of parts of the Kingdom would be almost unavoidable. In due course this matter will be raised further, in a wider context.

In conclusion, it is to be hoped that these complications will not be circumvented by the expulsion of Guyanese citizens by the Surinamese Government, which could cause considerable harm to international legal order as well as good neighbourly relations between these two South American countries.

Als nu mijn uitgangspunt juist is, dat de integratie meer voldoening geeft naarmate ze zich meer tot een ongelijksoortig samenstel van gegevens uitstrekt, dan is daarmee gezegd dat de utilistische leer, waarbij de normatieve gegevens worden geconverteerd in descriptieve — welzijn is een descriptief en niet een normatief begrip! — sterk op de verbeelding moet werken.

Daarbij, volledigheidshalve, dan nog twee aantekeningen. BENTHAM's leer is niet de enige waarbij het normatieve in het descriptieve wordt omgezet. Te noemen valt hier de sociologische of realistische doctrine, als gelanceerd door EHRlich, waarbij óók de norm tot feit wordt herleid, doch dan in die zin dat de norm zich manifesteert in het zintuigelijk waarneembare rechtsgedrag. Maar deze doctrine heeft — door oorzaken die ik hier onbesproken moet laten voor ik moge verwijzen naar het boekje van VALKHOFF, *Rechtssociologische Elementen in de Nederlandse Rechtswetenschap* — te onzent en elders slechts weinig ingang gevonden. En, verder, de leer der *Interessenjurisprudenz*, als gelanceerd door VON IHERING. Maar die vertoont eigenlijk geen fundamenteel verschil met BENTHAM's principe.

En, laatste aantekening, het valt te betwijfelen of welzijns-calculatie nu wel zo helemaal descriptief is; uit de hierboven besproken vragen blijkt, dat men — bepaaldelijk bij de vraag naar de scala der bijdragen tot welzijn — wellicht tòch op een punt komt, waar men waarde-oordelen, dus normen, niet meer kan ontwijken. Maar dat neemt niet weg dat de leer, bij eerste presentatie, een uitgesproken descriptief karakter draagt.

Het zal de lezer duidelijk zijn dat er over het *Principle of Utility*, de moeilijkheden die het oplevert, en de aantrekkingskracht die het uitoefent, nog heel veel méér te zeggen is. Maar: sat prata biberunt, en ik hoop dan met deze bijdrage althans het bescheiden doel te hebben bereikt dat mij voor ogen heeft gestaan: de Nederlandse rechtsbeoefenaar aan te zetten tot nadere bezinning op het welzijns-beginsel in zijn betekenis voor het recht. Nadere bezinning, want dat hij er allicht reeds eerder over heeft nagedacht, en er zèker, min of meer bewust, reeds eerder mee heeft geopereerd, daarvan houd ik mij overtuigd.

Opmerkingen en mededelingen

Complicaties bij een grensgeschil

In het geheel van grieven die de Surinaamse en Guyanese regering al jaren tegen elkaar lanceren, behoort ook de regeling van het continentale plateau tussen de twee landen. Het betreft hier problemen die op het internationale vlak liggen en ingevolge artikel 3 lid 1 b van het Statuut dient het Koninkrijk der Nederlanden ter zake handelend op te treden. Een juridische aanpak van deze materie zou enkele complicaties met zich

kunnen meebrengen, die interessant genoeg zijn om hier even gereleveerd te worden.

Suriname beschouwt nl. als de grens van de territoriale zee en het continentale plateau met Guyana een lijn die in het verlengde ligt van de westgrens van de rivier de Corantijn in een richting 10° ten oosten van het ware noorden. Guyana van haar zijde heeft zich steeds beroepen op het beginsel van de gelijke afstand (principle of equidistance), zoals dit verder is uitgewerkt in de op 29 april 1958 te Genève gesloten conventie inzake het continentale plateau. Op deze conferentie werd bepaald; dat de afbakening van het continentale plateau voor aangrenzende of tegenover elkaar gelegen kuststaten door middel van een overeenkomst tussen die staten zal worden vastgelegd. Indien er echter geen overeenkomst bestaat en tenzij bijzondere omstandigheden een andere grenslijn rechtvaardigen, wordt deze bepaald door middel van gelijke-afstandlijnen, getrokken van de dichtstbijgelegen punten van de basislijnen van waar af de breedte van de territoriale zee van elk der staten wordt gemeten (Trb. 1959 no. 126).

Het is bekend, dat Nederland, *in casu* het Koninkrijk der Nederlanden, zijn belangen t.o.v. de buurlanden in het Noordzeeplateau vele jaren heeft verdedigd met een beroep op het beginsel, waardoor ook Guyana haar rechten beschermd ziet. Onderhandelingen met de Duitse Bondsrepubliek leidden in 1964 weliswaar tot een verdrag tussen de twee staten, maar in artikel 2 van dit verdrag werd uitdrukkelijk gestipuleerd, dat het niet van invloed was op het vraagstuk van het verloop der staatsgrens in de Eemsmonding. Ieder der verdragsluitende partijen behield zich in dit opzicht haar rechtsstandpunt voor. Ook nadere besprekingen tussen de twee staten leidden niet tot een vergelijk en in het communiqué van het Internationaal Gerechtshof no. 67/1 van 21 februari 1967 stond vermeld, dat het Hof gevraagd was om een uitspraak in het onderhavige geschil.

Het lijdt geen twijfel, dat het Koninkrijk der Nederlanden sterke argumenten zal aandragen om het Hof van zijn gelijk te overtuigen. Met een hoge graad van waarschijnlijkheid mag worden aangenomen, dat het Koninkrijk in zijn contra-memoried vóór 20 februari 1968 het beginsel van de gelijke afstand met kracht van argumenten ten gunste van Nederland zal verdedigen. De Duitse Bondsrepubliek zal, zo zij dit niet al gedaan heeft, zeker niet nalaten zich te beroepen op bijzondere omstandigheden, die in de conventie als uitzonderingsgrond erkend worden. Indien Suriname, *in casu* het Koninkrijk der Nederlanden, hangende de behandeling van de divergerende rechtsstandpunten bij het Internationaal Gerechtshof, ook een uitspraak van het hoge college zal vragen, hetgeen toegejuicht zal mogen worden, zullen botsingen van belangen der Koninkrijksdelen haast onvermijdelijk zijn. T.z.t. zal op deze materie, in wijder verband, nader worden teruggekomen.

Tenslotte mag men slechts hopen, dat de complicaties niet omzeild zullen worden met een uitwijzing van Guyanese burgers door de Surinaamse regering, die zowel de internationale rechtsorde als een goede nabuurpolitiek tussen de twee Zuidamerikaanse landen navrante schade zou kunnen toebrengen.

Den Haag

S. E. WERNERS